

AG Weinberger

SINGULAR

lamentări, observații, studii, poezii și alte texte

AG WEINBERGER

SINGULAR

*lamentări, observații, studii,
poezii și alte texte*

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României

WEINBERGER, A.G.

Singular : lamentări, observații, poezii și alte texte / A.G. Weinberger. -

Brașov : Libris Editorial, 2017

Conține bibliografie

Index

ISBN 978-606-8814-32-2

821.135.1

Director editorial: Dana Anghelescu

Foto și design copertă: Cosmin Ardeleanu

Tehnoredactare: Irinel Merlușcă

© Libris Editorial, 2017

Libris Editorial

Str. Mureșenilor, Nr. 14, Brașov, România

Tel: 0268 477 799, Fax: 0268 477 798

E-mail: editura@libris.ro

Web: www.libris.ro

Librăria online www.libris.ro

Respect pentru oameni și cărți

Tipărit în România

PREFAȚA PREFAȚA PREFAȚA

Dar numai unul dobândește cununa – Corinteni

Încunoștințat de sinele său, AG Weinberger poartă în cele două sute de pagini ale volumului de față mesajul apologiei izolării. Nu teoretizează, ci, precum existențialiștii, respiră tema răului din lume, o mestecă la vedere, asumându-și inevitabila povară a indezirabilității mulțimii. Vibrația puternică a unei existențe uliseene, curajul asumării, îi conferă lui AG Weinberger privilegiul desenatorului propriei poetici, esențializând sonoritatea zgomotului diurn în relație cu etica individuală. Logosul este unul frust și neiertător nu doar prin săgețite aruncate propriului său ego, ci, mai ales, în raportarea sinelui la mulțime și la propriul adevăr. Dincolo de traiectoria sa artistică ca bard al poveștilor candidă, virtuos și impetuos răsucite pe corzi de chitară, descoperim filosoful apărător al teoriei individualismului.

AG WEINBERGER

Căci dincolo de retorica lamentărilor, de lirica resemnării dezabuzate a poemelor, artistul-filosof este un apărător al adevărului. Asemeni maestrului iluminist - îndrăznește să te slujești de inteligența proprie!, ori a maestrului Kierkegaard acuzând rătăcirea gândirii în grup, AG Weinberger ne îndeamnă la iluminare. Gustul eseurilor și observațiilor respiră vibrația desenelor lui Bosch, alienarea are sonorități schizoide, asemeni lumii în care trăim. Gnosticul AG Weinberger transcende Codex-ul, îl retranscrie și-l subsumează propriei sacralități. Căci dincolo de grava și neiertătoarea ideatică a paginilor ce urmează, de sunetul corzilor de chitară, AG Weinberger vibrează tandru în propria sa umanitate și căldură, cu care își împresoară semenii.

Raluca Moisan

AG WEINBERGER

ESEURI ȘI ALTE TEXTE

Aici veți găsi o colecție de eseuri, articole, părți din interviuri, texte din emisiuni radio/tv și din blogul meu privat. Acestea demonstrează de fapt starea mea de spirit și momentul în care au fost scrise, spuse sau publicate.

În mare măsură cauzalitatea și motivația acestora a rămas neschimbată... din păcate...

Citire plăcută!

ÎNCEPUTURILE

M-am născut la Oradea, în Țara Crișurilor, în Pusta Pannonică, la 30 August 1965. Orașul meu natal este atestat încă din anul 1113. Cu istoria lui bogată și cu spiritul lui cosmopolit mă pot declara mîndru și norocos că m-am născut într-un adevărat burg... m-am născut burghez în cel mai pur sens al cuvîntului. Toată suflarea băștinașă din Oradea, pe alocuri și cei din satele și orașelele mici din jur, privea și tînjea mai degrabă spre Budapesta și Viena decît spre București. Parcă așa e și azi... Uite ce oraș european este Oradea !

Sunt singur, singular și am o misiune. La începutul pubertății eram deja conștient de greutatea asumării a tot ceea ce voi întreprinde. Știam încă pe atunci că nu voi avea nevoie de așa-zii prieteni și de tot felul de chibitzi pentru a-mi duce la bun sfîrșit planurile.

Divorțul părinților m-a găsit răpus de meningită, am stat patru zile în comă, eram aproape dincolo deja... cînd brusc m-am întors. Am

Întrebat-o pe mama cu buzele ușor paralizate că „de ce m-ați adus înapoi? ” ... și că „vreau să devin chitarist de rock’n roll”. Ce știa un puști de 10 ani din Oradea despre rock’n roll pe atunci ? Ce era să facă o mamă de copil în convalescență?

S-a împrumutat de niște bani și s-a dus să-mi cumpere prima chitară. Era una acustică, Amarillo, făcută la Reghin, excelentă lucrătură... din păcate nu se mai face așa ceva la noi.

A urmat o perioadă grea de recuperare și convalescență. Trebuia să învăț din nou să umblu și să vorbesc. Niște centrii motrice din creier mi-au fost afectați și am uitat să-mi coordonez câteva grupe de mușchi. De aici îmi vine bîlbîiala din cînd în cînd, mai ales cînd mă gîndesc prea repede și nu mai pot rosti cuvintele cu aceeași viteză. De aici mi s-au dezvoltat niște complexe, dar, mă rog, toate s-au așezat cu bine la un moment dat.

Un puști de 10 ani, așadar a învățat din nou să umble și să vorbească sub acel nuc bătrîn din curtea casei în care s-a născut...

Deasupra noastră, la etaj, stătea un cuplu tînăr. El pianist de concert, cu o oarecare faimă regională și ea era una din cele trei fiice frumoase ale Episcopului Reformat din Oradea de atunci. Aveam relații cordiale, cum se cuvine între vecini, așa că mama l-a întrebat pe pianist de un profesor de chitară.

Așa am ajuns la Bokor Barna, care era un respectat violonist la Filarmonica din Oradea, orchestră extrem de serioasă și la vremea aceea. Cu toate

că el era un excelent violonist și educator/profesor/mentor, nu știa să cânte la chitară. Acum mă amuză situația aceasta, dar atunci nici măcar nu eram conștient de acest fapt, atît de atractiv și bine mi-a explicat el totul despre muzică în general și despre chitară în particular.

S-a prins repede că eu nu am stofă de chitarist clasic, așa că m-a introdus ușor ușor în sonoritățile minunate ale jazz-ului și rock-ului. Avea un magnetofon Philips, verde, mic și portabil. Parcă îl văd și acum în fața ochilor mei... Stătea pe o servantă sub fereastra care dădea la stradă. Pe rafturile servantei erau zeci de benzi magnetice cu bijuterii muzicale de toate genurile înregistrate pe ele. A început să-mi pună piese cu Jaques Loussier, un excelent pianist care s-a făcut faimos prelucrînd muzica lui J.S.Bach pe ritmuri de jazz și improvizînd spectaculos și cu mult bun gust pe operele gigantului din Eisenach-ul saxon. Imediat m-am îndrăgostit de swingul discret al lui Loussier, iar prin el am aflat că muzica are și o altă dimensiune. Era revelator pentru mine.

Toată atmosfera și spiritualitatea din Oradea mea au făcut din mine un locuitor demn al propriului meu corp și un gînditor etern cu întrebarea îndoielii prin lupa convingerilor trăite.

Asta sunt eu...

La Maestru am auzit pentru prima dată „The Golden Gate Quartett”, care, de asemenea, m-a vrăjit pe loc și m-a introdus într-o lume armonică cu totul specială. De atunci mă preocupă textura și scoarța muzicii.

Maestrul m-a implicat în câteva experimente luminate. Cîntam transcrieri pentru vioară și chitară de Schumann, Brahms, Paganini, cîntam la acele serate înălțătoare și condensate organizate în Muzeul Țării Crișurilor - un minunat palat baroc construit pentru Maria Tereza.

Trăiam ani frumoși într-un oraș extraordinar de cult, relaxat și cosmopolit, printre oameni luminați și amabili... așa era pe atunci...

Azi nu îl mai regăsesc așa. Nici limbile frumoase vorbite nu se mai aud pe străzile copilăriei mele. Orașul meu a fost răpit de parveniții rătăciți prin labirintul lor existențial fără dimensiuni istorice..

Multe întâmplări de toate felurile mi-au îmbogățit existența de-a lungul adolescenței mele atunci, acolo... unele revelatoare, iar altele de care nu vreau să se afle, trecînd prin experiențe dure am învățat să respect și să aplic codul străzii.

Bineînțeles că am trecut prin toate etapele iluzorice în formarea conștiinței mele. Aveam mare noroc cu televiziunea maghiară, care avea emisiuni extrem de interesante și valoroase muzicale, științifice și de cultură în general. Aveam 4 sau 5 ani cînd mă uitam însetat la concertele lecții ale lui Bernstein, sau la minunatul serial al lui Carl Sagan despre Cosmos. Pe la 10-11 ani savuram filmele lui Antonioni („Blow Up” și „Zabriskie Point”) și „Nașul” lui Coppola. Citeam cărți revelatoare pentru mine. Am intrat în contact cu Osho, cu Wittgenstein, cu Shakespeare, cu Alen Ginsberg, cu József Attila și Pilinszky János, cu Nichita și Bлага, „Etica” lui Aristotel, Villon și mulți mulți alții...

Aveam acces la muzica esențială dezvoltării oricărui om. Vindeam și cumpăram discuri vinil, făceam parte dintr-o rețea, care importa și distribuia titluri rare și de mare calitate ... aveam 13 ani...

În același an am înființat la Oradea, împreună cu Pali Tomory, un bun prieten, membru fondator în formația Metropol, mult mai în vîrstă, artist fotograf și mare colecționar de muzică, un „Club de Jazz” , mă rog, impropriu spus. Erau de fapt niște audiții samizdat, organizate prin pivnițe, subsoluri, săli de clasă și grădini, unde instalam două pick-up-uri și un magnetofon Kashtan și puneam discuri și benzi cu jazz music. Bineînțeles că printre cei prezenți circula sticla de pălincă și de vin produse domestic și ilegal.

Erau seri incerdibile unde s-au legat prietenii și relații de o viață. Berile, vinul de casă, rachiul prost din alimentară și vermulul infect împreună cu muzica, discuțiile adînc spirituale de atunci și primele săruturi au marcat începutul dezvoltării conștiinței mele... abia împlinisem 15 ani.

În școală nu am fost un elev prea silitor. În afară de istorie, literatură și geografie nu m-a interesat nimic. De cînd mă știu sunt atras de cunoașterea umanistă și ancestrală. Poate din cauza aceasta m-am dedicat unui instrument muzical care nu trebuie neapărat să respecte pedigreeul academico-istoric și care mi-a permis să mă descopăr și să mă declar cu mîndrie un „self made man”, cu toate că am frecventat un liceu de mate-fizică de mare prestigiu din Oradea, cu o întrerupere de doi ani, cînd datorită unor circumstanțe familiale trebuia să mă

Înscriu într-un liceu industrial. Din clasa a XI-a însă m-am întors în școala mea de care mă leagă o relație organică.

Nu aveam ghiozdan, umblam cu o straiță de țaran din pânză, cumpărată de la Tîrgul din Negreni, umblam în blugi, nici măcar număr matricol nu aveam pe sacoul de uniformă. Eram destul de neglijent și lăptos. Nu dădeam importanță aparențelor încă de pe atunci. Adevărul e că directorul nostru era un om luminat și ne-a permis multe lucruri în școală, care să ne ofere măcar iluzia libertății.

Prieteni nu aveam, doar amici și asociați.

La chefuri stăteam într-un colț cu o bere în mîină și observam cu amuzament șerpuirea facilă a faunei din încăpere. Nu m-a interesat niciodată și nu căutam simpatia sau acceptul celorlalți din jurul meu, eram de pe atunci un singular conștient și asumat.

Evident că în liceu am început să cînt într-o formație, care se numea Piroton. Țin minte cum tremuram de emoții cînd s-a ivit ocazia să intru în trupa aceasta. Aveam vreo 13-14 ani pe atunci. Aveam o chitară electrică veche și proastă - se numea Star 2000. Aveam o stație pe lămpi făcută dintr-un radio Grundig, avea 2 wați. Repetam într-o pivniță insalubră și plină de igrasie, iar din cauza umezelii mă curentam frecvent cu chitara. Cîntam încercări palide și jalnice pe alocuri ale pieselor trupelor noastre preferate de atunci: Piramis, LGT, Omega, AC/DC, General, Illés. Ce poți să cînți la vîrsta aceea, cunoscînd doar cîteva acorduri?

Acasă lucrurile nu mergeau prea bine. Refuzam să accept cu perseverență discursul ipocrit și servil ale părinților mei. S-au despărțit când aveam 10 ani. Ruptura oarecum nefirească al cordonului ombilical și protectiv între mine și casa părintească m-a dezgustat și m-a marcat definitiv, trezindu-mi un oarecare simț al justițiarului. Poate că de aici mi se trage gândirea și asumarea întocmai, care mă face atît de incomod și iritant pentru unii, acum la maturitate...

Hoinăream pe străzile Oradiei cu mare plăcere. De fapt, la vîrsta de 12 ani am „fugit” de acasă... La vreo cinci case de mine stătea un personaj interesant și misterios. Dormea pe un pat plin de cuie, mînca grîu și semințe, citea din cărți vechi, dădea în tarot. Cîteodată, serile, ne-am dus în cimitirul Olosig din interiorul orașului - un cimitir închis din cauza neextinderii, că prin preajmă s-au construit blocuri. Acolo făceam experimente spirituale, exerciții de respirație, invocări, meditam și observam cîmpul astral aceloră din grup care erau deja la un nivel mai avansat.

Duceam o viață evolutivă și plină. Eram încrezător și puternic, aveam sens lucrurile pe care le făceam sau pe care le gîndeam.

Nu știam pe atunci ce mă așteaptă. În acei ani totul părea limpede și la îndemîna mea. Eram puternic și ambițios. Încrederea în mine a rămas neschimbată, iar ambiția mea și-a găsit limitele potrivite vîrstei de acum, sunt mult mai cumpătat și rațional.

ULTIMUL RĂMAS ULTIMUL RĂMAS ULTIMUL RĂMAS **ULTIMUL RĂMAS**

A fost o perioadă în viața mea cînd nu m-a interesat nimic altceva decît cariera muzicală și business-ul prin care să-mi valorific talentul... Voiam cu toată ființa mea să dovedesc ceva ce nici eu nu prea înțelegeam pe atunci. Îmi doream să scap de o moștenire fără conținut și să mă alinez unui standard social pe care mi-l închipuiam hoinărind străzile Oradiei... aveam 13 ani și intrasem deja în gașca de bătauși din Parcul Rédei... Lectura ce urmează este povestea evoluției observațiilor mele despre lumea care mă-nconjoară și pe ici-colo, poate suma regretelor ale căror amintiri mă mai bîntuie cîteodată.

M-am trezit la viață a doua oară la vîrsta de zece ani - cînd am ieșit dintr-o comă de patru zile, avînd meningită... s-au șters amintirile de dinainte, am revenit cu un 'hard disk' curat care aștepta să fie formatat din nou. Nu conștientizam pe atunci cît de provocator și amuzant poate să fie 'construirea' unei conștiințe noi... abia cu vreo 25 de ani mai tîrziu am înțeles asta.

Am devenit o entitate poate prea ludică și eliberată pentru gustul factorilor decizionali în showbusiness-ul din țara mea de baștină... Întotdeauna m-am simțit mult mai în largul meu în străinătate, dar dintr-un motiv bizar și de neînțeles pentru mine, m-am întors de fiecare dată... Poate cu speranța să pot schimba ceva din mentalitatea păguboasă a celor din jur. Nu știu dacă voi reuși vreodată... așa că pe lângă natura mea jucăușă descopăr că mai sunt și masochist pe deasupra...

Gust din plin rezultatele talentului meu de a înota contra curentului de oriunde și în orice perioadă... Așa era la școală, pe stradă, în parcuri, în armată, în Israel, în State, iar acum iată-mă în marea mea splendoare umezită direct în mijlocul vieții mele aici, acasă... unde încă sunt nedumerit.

Da, poate sunt un 'anti'înnăscut. Ce să fac? Am principii și un cod, care sunt mai înalte și mai mărețe decât nevoile imediate pentru existența mea. Experiențele și învățăturile prin care am trecut pînă acum mi-au dovedit validitatea acestor principii. Nu le-am inventat eu, nu le-am auzit sau nici măcar nu le-am citit vreodată. Pur și simplu m-am născut cu ele... De ce oare? mă întreb ușor derutat, dar conștient totuși... Eu știu deja răspunsul, dar mă tem ca nu cumva să deranjez percepția cuiva cu siguranța și stabilitatea cu care mă laud, fiind convins de tot ceea ce spun sau gîndesc... Este extrem de inconfortabil să ai dreptate în marea majoritate a cazurilor (nu cumva să spun că întotdeauna - să nu irit vreun sentiment modest pe aici) - așadar accept ipocrizia

nevinovată și te mint un pic... tocmai ca să-ți protejez bunul simț servil și umil... Apreciezi asta?

Se spune că ori ești parte a problemei, ori faci parte din soluție... Eu pînă acum am creat problemele ale căror soluții le-am furnizat imediat după crearea lor... Înțelegi acum ce fel de joc este acesta? Întotdeauna mi-am dorit o echipă... Aveam în jur de 12-13 ani, cînd am văzut la televiziunea maghiară - pe atunci la Oradea, cu toții numai la asta ne uitam - un film excelent. Se numea 'Régi idők focija' (Fotbalul vremurilor apuse - traducere liberă). În acel film, personajul principal, Minarik Ede, avea un vis... și anume să alcătuiască o echipă, o echipă de fotbal. Acțiunea se petrecea la începutul anilor '30 la Budapesta, cînd ideile profunde și mărețe aveau acel parfum romantic și bărbătesc. Atunci mi-am dat seama că am nevoie de o echipă. De echipa mea...

Oare de ce sunt eu într-un etern contratimp și o eternă sincopă cu cei din jurul meu? Nu cumva sunt eu nebun? Se spune că dacă lucrurile nu merg bine pentru tine atunci doar tu ești de vină și responsabil... Da, sunt de acord... Mie nu-mi merg prea bine lucrurile de cînd m-am întors din State - este regretul vieții mele... De acolo am venit cu un model sănătos și curat de conduită și de gîndire. Încerc, sau mă rog, încercam să îl implementez aici... Nu am cu cine... Se pare ca mulți de aici sunt degradați și departe de miezul lucrurilor - cu toate că au o impresie excelentă despre ei înșiși... Vezi ce face bisericismul ăsta sindicalizat și prolecultist din oameni?

Principiile după care îmi conduc existența, sau cel puțin încerc să mi-o conduc, sunt bune, probate și au legitimitate istorică. Principii care pot aplica doar persoane, societăți și popoare cu un anumit grad de dezvoltare mentală și emoțională. În aceste societăți domină discursul național al bunului simț și al reverenței... În astfel de societăți principiile despre care vorbesc funcționează și conduc.

Eh, aici am greșit eu, cred... În naivitatea mea... Credeam - ca orice pământean idealist care îi aștepta pe americani încă de la o vârstă fragedă, ca la douăzeci și opt de ani după '89 măcar să se poată schimba cumva mentalitatea servilistă și înfricoșată de pumnul comuniștilor... Aici am greșit...

Se pare că am pierdut acest pariu nedeclarat, dar asta nu înseamnă ca sunt eu prost sau rău sau știu eu cum mă mai numesc cei din jur... Pur și simplu sunt un naiv cu principii, cu care mă pot șterge în cur... ca să le dau după aia ăstora să se șteargă pe gură... Au plecat toți, nu mai am cu cine să schimb o vorbă, o idee...

M-am născut singur, am rămas singur...

Sunt Singular.

BÂNTUIȚIA INTUITIVĂ

BÂNTUIȚIA INTUITIVĂ

BÂNTUIȚIA INTUITIVĂ

Fiecare dintre noi este bântuit și hărțuit de câte un demon... indiferent de gradul de habotnicism sau de iluminare eliberatoare de care se bucură.

Ce poate să facă un om dedicat și preocupat de o disciplină pe care a îmbrățișat-o, pe care și-a asumat-o și pe care încearcă să o dezvolte dedicându-se întru totul? La început cei din jur îl acceptă, ba uneori chiar se mîndresc că-l cunosc... iar după un timp încep să-l conteste și să-l izoleze...

În unele cazuri însă lucrurile capătă o direcție fără sens și noimă... aparent.